

Uppriktig föresats

2:a brevet av Svami Sadananda Dasa
till M. 29 oktober 1955

Till svenska: Bengt Lundborg
© Kid Samuelsson 2010

Kära M.,

Tack för Era två brev. Jag är väldigt glad över de mycket bra frågorna Ni har ställt. Jag svarar härmed:

1) Varför skulle frågan uppkomma: "Om det är någonting som Krishna inte kan förlåta?" Krishna berörs inte alls av vad vi gör. Han varken tycker om eller ogillar någon. Han är lika oberörd inför vad vårt sinne, vår kropp eller individuella själ gör. Han inskränker på *intet* sätt vår frihet att handla som vi vill. Det är närheten till Paramatman, den allt genomträngande aspekten av Krishna, vilken genom just denna närhet förorsakar att sinnet, som åtföljer Självet [atman] på hans resa genom otaliga liv, skördar frukten av sitt eget handlande.

Krishna är endast engagerad eller berörd av strömmar, som EJ kommer ur vårt mänskliga sinne, vår själ eller kropp, strömmar, som är lika mycket bortom Maya som Han Självt är. Dessa strömmar utgör de olika formerna av bhakti. Bhakti är Hans Egen Energi av Kunskap och Erfarande som, när den *berör* atman, kallas bhakti. Endast *då* kommer Krishna in i bilden och bhaktan är Honom kär. Så länge denna Shakti inte finns i hjärtat och inte är verksam, bryr sig Krishna inte om något som vi gör. Varken moralisk perfektion eller förfall har något med Honom att göra och vi måste skörda frukterna [av vårt handlande]. Men om man har fått denna bhakti-shakti, då ser Han till *detta* hjärta och till föresatsen hos personen som verkligen vill älska Honom och Han ser inte alls till ofullkomligheterna i sinnet, eftersom de kommer att försvinna av sig själva i den mån personen samarbetar med bhakti-kraften. Krishna bryr sig om bhaktans uppriktiga *föresats*, inte misslyckandena eller defekterna, som härrör ur människans jordiska natur.

2) Rasa är den form bhakti antar då Krishna, Hans Rike och Hans Följeslagare erfars direkt, ej innan dess. Den som erfar det är atman, inte hjärtat, själen, sinnet osv. hos människan, hur felfri hon än må vara. En person kan inte nå fram till denna nivå under *ett* liv. Erfarande av rasa är för dem som har berörts så djupt av strömmen av bhakti att den individuella karaktären hos deras atma är helt uppenbarad. Dessförinnan finns blott en specifik "känsla" som begär: "Jag har hört om den och den Gestalten av Krishna och den och den Leken. Jag skulle vilja tjäna den och den evige Följeslagaren till Herren i Hans Lila." Denna ädla *lystnad* [att tjäna] uppkommer när en person har hört om Herrens Lekar och om Hans Följeslagare och är i stånd att förstå dem genom bhakti-kraften. Bhakti på nivån av att känna att "jag är verkligen Din", är som ett rent ljus. Då det berör atman med hans egna dolda personlighet, antar detta rena ljus färgen hos atma-individualitetens rena karaktärsdrag och med den specifika färgen flödar det tillbaka till Honom och Hans Parishadas. Varje individuell atma har sina sedan evighet inneboende specifika särdrag som varken förändras eller är *utbytbara* mot

särdragen hos någon annan tjänare till Den Absolute Krishna. Lalita kan alltså aldrig bli Vishakha, inte heller kan de bli Radha osv.

Under loppet av bhaktans seva eller tjänande i bhakti, anar han att han har en viss förkärlek för ett särskilt tjänande och en särskild följeslagare till Herren. Om det verkligen finns bhakti i honom, är den känslan en återspeglning av atmans natur i sinnet. Men ingen utom Gurun kan säga den personen om det verkligen är bhakti, som har gett honom den känslan eller om det är hans egen fantasi. Gurun är tvåfaldig: 1. Paramatman eller den inneboende formen av Krishna, vilken vägleder inifrån och driver personen att komma i kontakt med – 2, personer som är Gurus i mänsklig form. Det finns bestämda kännetecken på om det är Bhakti, som ger denna kunskap eller om det är fantasi. Gurun känner till dessa och till de invigdas gagn har Rupa Goswami skrivit om dem i sin Bhakti Rasamrita Sindhu, på uppdrag av Mahaprabhu.

3) Ni behöver inte bekymra Er om dessa rasas nu, bara ha i åtanke att de är raka motsatsen till vad de världsliga rasas är, precis som Krishnas människoliknande *form* är raka motsatsen till en mänsklig *kropp*. Atman är en mycket liten partikel av den substans Hans Kropp består av och Han och Hans Följeslagare har inte, så som vi har, någon själ eller atma som är av annan natur än kroppen, utan Deras kropp, sinne, själ och atma består av, är gjorda av Rent Medvetande. Det märkliga är dock, att då Hans Lila eller Lek från tid till annan blir synlig på jorden, *känner* sig Hans Följeslagare som vanliga dödliga, fastän de inte är det. Ju högre deras karaktär är, desto mindre tror de att de äger någon Kärlek till Honom, medan människan alltid tror sig äga kärlek till Honom, fastän hon i själva verket knappast ens har en skuggbild av det. Ju högre och närmare Krishna en Följeslagare är, desto ödmjukare känner han sig.

4) Det är helt emot även det bästa i den mänskliga naturen att tjäna och älska utan att förvänta sig ens lite sinnesfrid i gengäld, för att inte tala om evig salighet. Det är en upplevelse av stor glädje då man för första gången under otaliga liv inser att: ”Jag gör något för att Han sagt att jag ska göra det – inte av något annat skäl och inte med något eget syfte. Och jag kan inte annat än göra det.” Vi är alla slavar under ”jaget”. Det vi gör har en bakomliggande ”orsak”. I bhakti finns det ingen ”orsak” – ”Jag måste göra det, jag kan inte annat än göra det, och varför vet jag inte.” Och denna energi att handla och känna för med sig den djupaste ödmjukhet. Tänk bara: Vi uppfångar endast vaga glimtar av Honom och Hans Lila. Men Yashoda höll Honom i sitt sköte som spädbarn. Kan vi ens ana känslan hos någon som dag och natt följer Honom som en jämställd? Det är därför vi inte kan begripa vad rasa eller Gopis Kärlek är.

Sada